

Voor Ben en Linda is elke dag een nieuw avontuur. Ze fietsen al vier jaar van land naar land – ze bezochten al 34 landen – en streken op 31 december neer op Curaçao. Ben van Baardwijk (63) en Linda Reimersdahl (43) noemen zichzelf fietsnomaden met hart voor mens, natuur en dier. Linda: "We kiezen voor ervaring boven bezit. Naast het ontdekken van mooie plekken zijn de dagelijkse ontmoetingen heel speciaal, niet alleen voor ons, maar ook voor degenen die wij onderweg inspireren met onze manier van leven."

door Judice Ledeboer
foto's uit collectie geïnterviewden

Momenteel passen Linda en Ben op een huis en huisdieren op Curaçao.

Het idee om de wereld rond te reizen kwam van Ben en toen Linda daarover hoorde zei ze: 'ik ga mee'. Ben is geboren en getogen in Maastricht en werkte in het zuiden van Nederland als projectontwikkelaar bij een woningcorporatie. Hij

speelde al een tijdje met de gedachte om vroeg met pensioen te gaan, zo rond zijn 55e. Hij houdt van fietsen, zowel op de mountainbike als op een racefiets. "Ik kreeg het wilde idee om als ik met vroegpensioen zou gaan de wereld rond te fietsen." Rond die tijd stelde Linda zich

voor als nieuwe medewerker bij de woningcorporatie. Na drie maanden zei Linda dat ze een minder commerciële functie zocht en van plan was om naar Spanje te gaan om haar hoofd 'vrij te maken'. Ze wilde naar Santiago lopen. "Waarom lopen? Waarom niet fietsen en waarom stoppen in Santiago?", vroeg Ben haar. "We kunnen beter samen op wereldreis gaan." Daar heeft Linda niet lang over na te denken. Ben vroeg haar al na drie maanden ten huwelijk en acht maanden later waren ze getrouwd en begonnen ze aan de voorbereidingen van hun wereldreis op de fiets.

Bij de voorbereidingen was het Linda die structuur gaf. Ben: "Ze stelde moeilijke vragen als: wanneer gaan we? Welke fietsen hebben we nodig? Welke materialen hebben we nodig? Waar gaan we naartoe?" Om zich voor te bereiden deden ze een survivalcursus in Noorwegen, in de sneeuw. En een halfjaar later fietsen ze in dertig dagen rond Ierland om de fietsen, materialen en andere spullen die ze tijdens hun reis wilden meenemen te testen. Weer een jaar later, op 4 april 2020, wilden ze vertrekken. Ze hadden de stichting XPLORID opgericht en een groot benefiet-/afscheidsfeest georganiseerd. Maar het vertrek op 4 april en het feest gingen niet door in verband met de coronapandemie die in die tijd de wereld op zijn kop zette. Ze hadden hun appartement al verhuurd

en zijn toen tegen een vriendenprijs drie maanden in een leegstaande bed & breakfast in Maastricht gaan zitten. Ze vertrokken op 24 juni 2020, toen de grenzen weer opengingen.

De reacties van vrienden en kennissen op hun reisplan waren positief. Maar: "De directe familie, ouders en onze dochters vonden het minder leuk, vooral toen we zeiden

me. Gelukkig hebben we wel veel contact met elkaar via internet."

De stichting die het fietsende stel heeft opgericht heeft als doel om projecten te steunen of zelf op te richten in landen waar ze doorheen fietsen. Tijdens hun voorbereidingen verdiepten ze zich in verhalen van andere wereldreizigers en lazen ze dat de fietsers overal geweldig ontvangen

'Met onze stichting willen we ook iets terugdoen voor alle gastvrijheid.'

dat we voor langere tijd weg zouden gaan. We konden niet zeggen hoe lang we weg wilden blijven, maar de familie wil het wel weten. Wanneer komen jullie terug?, vragen ze dan. De bedachte route zou niet vier jaar, maar zeven jaar duren, rekeninghoudend met de benodigde rustdagen en hulpprojecten. Mijn ouders zijn nu beiden 91 jaar en mijn moeder zei toen we over de reis vertelden: dan zie ik je nooit meer terug. Maar toen zei ik: misschien blijf je juist langer leven totdat ik terug ben", vertelt Ben lachend. Beide ouders maken het overigens goed. "Deze maand bevalt onze jongste dochter van haar eerste kindje, dus dat is ons eerste kleinkind. We maken haar zwangerschap en de geboorte van het kindje niet

werden om slaapplekken en eten kregen aangeboden. Dit bracht hen op het idee om de stichting op te richten. "Op die manier doen we ook iets terug voor alle gastvrijheid en steunen we mens, dier en natuur", aldus Linda. "We hebben de afgelopen vier jaar al zeventien hulpprojecten gerealiseerd. We hebben bijvoorbeeld tuimelbellen kunnen schenken aan een weeshuis in Polen, een sneoemachiner in Griekenland voor een organisatie die een beschermd terrein onderhoudt waar schildpadden hun eieren leggen, we stunen een meisje van twaalf in Guatemala zodat ze naar school kan en een andere jonge vrouw die een opleiding volgt tot koffie-expert." Die laatste twee projecten zijn meerjarige projecten.

'Fietsnomaden' neergestreken op Curaçao

alle voorbereidingen betaalde de reis. Ben: "Onze mar van reizen wilden we zo en dat we nooit van tevoren zouden weten waar de 3 eindigt. We fietsen tot ongeveer vier uur 's middags, saken dan een leuk huis, rppen aan de deur, vertelons verhaal en vragen dan we ons tentje mogen opzetten. Vaak bieden mensen ons 1 bed aan. Onze allereernacht was bij een boer in itsland. We zetten onze it op naast een schuur en n kwam hij ons een Duits rtje brengen. Dat was al 1 heel goed begin. En de eede nacht slapen we in 1 stal, ook bij een boer. ar waren een hoop vliegen wege de koeienstront", telt Ben lachend. "Maar hebben ook een keer bij 1 miljoenair geslapen van e we heel veel wijn en ampagne kregen. Mensen n zo gastvrij. Soms kregen e sleutel van een huis, n dan gingen de bewoners t vakantie. n we een keer niet snel 1 slaapplek konden vinden, ngen we contact met een ar mountainbikers en die men ons mee naar een pa-tucentrum. We konden ar in een slaappcontainer rlijven. Er werd ons ook 1 parachutesprong aangezen. Ik zei: dat doe ik niet. t durf ik niet. Maar we ble- ar twee nachten voor en dtag, voelden de goede ergie en de vibes en toen ik: ik ga toch. De volgende 3 gingen we omhoog, 5000 ter en toen eruit met één nuut vrije val. Dat was een zondere ervaring."

en Linda van plan om naar het oosten te fietsen, naar Azië. Er was nog steeds corona, en het stel kreeg geen visum voor Iran. "We konden wachten, maar dat was te onzeker en toen besloten we naar Noorwegen te gaan, naar de Noordkaap." Vanuit Griekenland tot aan de Noordkaap, het noordelijkste puntje, daarna gingen ze via Zweden en Denemarken naar Duitsland. Toen waren ze zo dicht bij Nederland dat ze besloten om in de winter van 2021/2022 daar te blijven. Na een paar maanden gingen ze weer op pad, via België en Frankrijk, waar ze de boot naar Dover namen en via Canterbury naar Londen reden. Vervolgens fietsten ze naar Southampton om daar de oceanliner, de Queen Mary 2, naar New York te nemen, maar Linda had in Londen Covid gekregen en toen moesten ze wachten. Na zes weken maakten ze de overtocht en fietsten ze via de oostkust van de Verenigde Staten naar Canada en vervolgens dwars door Canada naar Vancouver, aan de westkust. Daar staken ze over naar Vancouver Island waar ze de ferry naar de VS namen. Langs de westkust fietsten ze via het schiereiland Baja California naar het vasteland in Mexico en door Midden-Amerika, tot aan Panama-Stad. Na 34.000 km fietsen kreeg hun reis een andere wending, want ze konden daar op een huis passen. Linda: "Dat vonden we een mooie ervaring, waarna we dit gingen integreren in onze nomadische leefstijl. We hebben daarna op diverse huizen en huisdieren gepast in Costa

Rica en Panama en dit doen we nu ook op Curaçao."

In mei gaan Ben en Linda terug naar Panama-Stad, waar ze weer op een huis en twee hondjes gaan passen. Daarna gaan ze een aantal maanden naar Nederland waar ze tot en met oktober ook op huizen kunnen passen. "We weten voor het eerst waar we op

bepaalde tijdstippen zijn. Dat is nieuw voor ons. We wisten heel lang niet waar we diezelfde avond zouden zijn na een dag fietsen." Aanvankelijk wilden ze Zuid-Amerika doorfietsen, helemaal naar Ushuaia, het zuidelijkste puntje, maar na verhalen van andere fietsers over onveiligheid onderweg besloten ze de plannen te veranderen. Ook het warme klimaat speelt hen parten. Vooral Linda had veel last van de hitte in Midden-Amerika. Linda: "Vanaf Oaxaca in Mexico waren de temperaturen en vochtigheid extreem en pasten we ons ritme aan. Om vier uur 's ochtends opstaan, van zes tot twaalf uur fietsen en dan rusten. We dronken veel water en elektrolyten, maar toch, na vijf minuten fietsen ben je helemaal doordrenkt van het zweet en moet je nat nog vele uren door op de fiets. Mijn lichaam trekt dat niet. En toen ik lichamelijke klachten kreeg zag ik het niet zitten om verder te reizen. Nu gaan we terug naar Europa en zellen we ons fietsnomadenbestaan voort met tussendoor breaks

nerpen in Canada. Deze foto is gemaakt nadat we net beren hadden zien.

In Noorwegen.

Rica en Panama en dit doen we nu ook op Curaçao."

In mei gaan Ben en Linda terug naar Panama-Stad, waar ze weer op een huis en twee hondjes gaan passen. Daarna gaan ze een aantal maanden naar Nederland waar ze tot en met oktober ook op huizen kunnen passen. "We weten voor het eerst waar we op

'Een Roemeense vrouw had ons zien fietsen, ging naar de bakker en kocht broodjes voor ons. Hartverwarmend.'

van het oppassen op huis en dieren. De focus ligt op Portugal, Spanje en Italië." Ben vult aan: "Als zich een mogelijkheid voordoet in Japan, Indonesië of Australië willen we ook daar naartoe, met of zonder fiets. We staan overal voor open. Zeg nooit 'nooit'."

Het leukste van het fietsen en de hele reis vinden Ben

toch wegen de fietsen met bagage ruim 70 kilo. Ze nemen ook eten en vooral water mee, want het komt voor dat ze hele stukken nergens iets kunnen krijgen. Linda: "Voor onze lunch hebben we een proteïneshake bij ons, in poedervorm. Overigens krijgen we ook vaak eten van mensen die we onderweg tegenkomen. Toen we in Roemenië aankwamen stopte er ineens een auto en stapte er een mevrouw uit die een zakje omhoog hield en ze zei: welcome to Romania. Dit is voor jullie. Er zaten vers broodjes in. Ze had ons zien fietsen, was naar de bakker gegaan en kocht broodjes voor ons. Hartverwarmend."

In Europa laten ze de kampeerspullen achter om lichter te kunnen fietsen. Daardoor zijn ze wel volledig aangevuld op slaapplekken bij lokale mensen. Uit ervaring geloven ze dat dit goed komt. De gastvrijheid die ze ervaren is ongekend. Het fijne van het reizen op deze manier is het leven van dag tot dag. Linda: "In Nederland is genoeg vaak niet genoeg en is het leven gejaagd. Zoals we nu leven, van dag tot dag met zo min mogelijk is heerlijk. We hebben niet veel nodig in het leven."

Zie ook hun website: www.xplorid.today

Op Curaçao steunt de stichting van Ben en Linda de BRANCH Coral Foundation. Ze sponsoren een kwart koraalboom, en dertien kinderen die via BRANCH een duikcursus volgen krijgen een duikbril met snorkel, zodat ze de onderwaterwereld rondom Curaçao kunnen ontdekken. "We hopen daarmee dat we een zaadje planten bij die kinderen zodat ze zien en doorvertellen hoe belangrijk het is om de natuur te beschermen."

Bij de grensovergang tussen Costa Rica en Panama.